

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

*Albă-ca-zăpada
și cei șapte pitici*

de Frații Grimm

fost odată ca niciodată un împărat și o împărăteasă, amândoi tineri și frumoși. Într-o iarnă, pe când neaua cădea din înaltul nemărginit al cerului, cu fulgi mari și pufoși, se întâmplă ca împărăteasa să coasă lângă o fereastră cu pervaz negru, de abanos. Și cum cosea ea așa, privind din când în când la fulgii de zăpadă, se înțepă cu acul în deget.

Trei picături de sânge căzură atunci pe covorul de omăt. Roșul sângelui arăta atât de frumos pe albul imaculat al zăpezii, că împărăteasa spuse în sinea ei: „Ce n-aș da să am o copilă cu fața albă ca zăpada, cu buzele roșii ca sângele și cu părul negru ca abanosul!”

Nu peste multă vreme, împărăteasa născu o fetiță întocmai cum și-o dorise: cu fața albă ca zăpada, cu gura roșie ca sângele și cu părul negru ca abanosul. Și-i dădură numele de Albă-ca-Zăpada! După ce o aduse pe lume pe fetiță însă împărăteasa muri...

Cum trecu anul, împăratul își luă altă soție. Noua împărăteasă era frumoasă ca o zână, dar nespus de trufașă, și n-ar fi îngăduit nici în ruptul capului s-o întrecă altcineva în frumusețe. Împărăteasa avea o oglindă fermecată și ori de câte ori privea în ea, nu uita s-o întrebe așa:

Zi-mi, oglindă-oglinjoară,

Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspundea:

Tu ești, Crăiasă, tu ești cea mai frumoasă!

Auzind-o, împărăteasa nu mai putea de fericire, fiindcă știa că oglinda nu spune decât adevărul.

Albă-ca-Zăpada însă creștea și se făcea din ce în ce mai frumoasă. Într-o zi, când copila împlini șapte anișori se făcuse deja neasemuit de frumoasă, ca o rază de lumină. Iar frumusețea împărătesei începu a păli înaintea ei!

Într-o bună zi, împărăteasa își întrebă din nou oglinda:

Zi-mi, oglindă-oglinjoară,

Cine e cea mai frumoasă din țară?

Oglinda îi răspunse așa:

*Frumoasă ești, Crăiasă, dar de o frumusețe rece,
Iar Albă-ca-Zăpada de mii de ori te-ntrece!*

La auzul acestor vorbe, împărăteasa cea rea se îngălbeni de ciudă. Pizma creștea în inima ei ca buruiana cea rea și se cuibărise atât de adânc, încât împărăteasa nu mai avea liniște nici ziua, nici noaptea. Și uite așa trecură încă vreo câțiva ani... În cele din urmă, împărăteasa nu mai răbdă s-o vadă la față pe copilă. Chemă degrabă un vânător iscusit și-i porunci așa:

- la fata asta și du-o în adâncul pădurii, că nu răbd s-o mai văd în fața ochilor! Omoar-o și, drept mărturie că mi-ai împlinit porunca, să-mi aduci inima ei!

Vânătorul nu ieșea de obicei din porunca împărătesei, așa că se supuse. Dar atunci când ajunse în pădure și scoase cuțitul de la brâu, pregătindu-se să străpungă inima nevinovată a fetei, sărmana copilă începu să plângă în hohote și să se roage:

- Vânătorule dragă, cruță-mi viața și-ți făgăduiesc c-o să-mi pierd urma în codru și n-o să mă mai întorc niciodată acasă!

Vânătorul se învoi, pentru că era om bun la suflet și i se făcuse tare milă de copilă. În sinea lui însă gândi cu mare părere de rău: „Biata de tine, până la urmă tot or să te sfâșie fiarele sălbatice!...”

Totuși, parcă își luase o piatră de pe inimă că nu trebuia să-și mânjească mâinile cu sânge nevinovat. Și cum tocmai atunci se întâmpla să treacă pe acolo în fugă un porc mistreț, îl înjunghie și, scoțându-i inima, o duse degrabă împărătesei drept mărturie că-i îndeplinise porunca.

Biata copilă rămăsese singură-singurică în pădurea cea nesfârșită și, era atât de înfricoșată, că privea la mulțimea frunzelor de pe copaci, de parcă de acolo ar fi putut să se ivească vreo primejdie. De teamă începu să alerge. Gonea întruna sărind peste bolovani colțuroși și peste mărăcini. Fiarele sălbatice treceau pe dinaintea ei, dar nu-i făceau niciun rău.

Și alergă ea așa, cât o ținură picioarele, până când, la un moment dat, i se înfățișă dinaintea ochilor o căsuță mititică, nespus de drăgălașă.

Albă-ca-Zăpada intră degrabă în ea ca să se odihnească.

În căsuță, toate lucrurile era tare mititele, dar atât de gingașe și de curate de-ți venea mai mare dragul să le privești. Pe măsuță era rânduite șapte farfurii mici, iar lângă fiecare farfurie-n parte erau așezate: un cuțitaș, o furculiță și un păhărel, cât un degetar. Iar de-a lungul unui perete erau aliniat șapte pătuțuri așternute cu cearșafuri albe ca neaua.

Cum era tare flămândă și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli câte un pic din fiecare farfurie și bău din toate păhărelele, fiindcă nu vroia să ia mâncarea ori băutura doar de la unul dintre stăpânii căsuței. Apoi, pentru că se simțea grozav de obosită, Albă-ca-Zăpada încercă să se culce. Dar unul dintre pătuțuri era prea scurt, altul prea lat, altul prea tare. Așa că se culcă în cel de-al șaptelea pătuț, mai potrivit pe măsura ei.

Când se întunecă de-a binelea, sosiră și stăpânii căsuței. Aceștia erau șapte pitici harnici, care sfredeleau munții, scormonind în măruntaiele lor după tot felul de metale și pietre prețioase. După ce aprinseră cele șapte lumânările, piticii își dădură seama de îndată că cineva străin le scotocise peste tot, fiindcă lucrurile nu se mai aflau la locul lor, așa cum le lăsaseră.

- Cine a stat pe scăunelul meu? – se minună primul pitic.
- Cine a mâncat din farfurioara mea? – întrebă și al doilea.
- Cine a mușcat din pâinea mea? zise, cu îngrijorare, și cel de-al treilea.

Auzindu-și frații, al patrulea pitic zise:

- Cine a gustat din legumele mele?

Al cincilea adăugă și el:

- Cine a umblat cu furculița mea?
- Cine a tăiat cu cuțitul meu? – se interesă, de îndată, și cel de-al șaselea pitic.
- Cine a băut din paharul meu? – întrebă, în sfârșit, și al șaptelea pitic.

Primul pitic căță în jur cu luare-aminte, și pe dată văzu o mică adâncitură în pătuțul lui.

- Cine s-a culcat în pătuțul meu?! se minună el.

Ceialți alergară de grabă la pătuțurile lor și începură să strige, care mai de care:

- Și-n pătuțul meu a stat cineva!

Dar când cel de-al șaptelea se apropie și el de pătuțul lui, piticii dădură cu ochii de Albă-ca-Zăpada care dormea în el, adâncită într-un somn greu.

Piticii se minunară, apoi îndreptară spre Albă-ca-Zăpada lumina celor șapte lumânările și rămaseră s-o privească.

- Doamne, apucară ei să spună, tare frumoasă mai e copila asta!

Și nu se îndurară s-o trezească, ci o lăsară să doarmă mai departe în pătuț. Iar cel de-al șaptelea pitic dormi câte un ceas în patul fiecăruia, și uite așa trecu noaptea. Când se lumină de ziua, Albă-ca-Zăpada deschise încetișor ochii, și văzându-i pe cei șapte pitici, se sperie. Dar ei se arătară prietenoși și o întrebă cu blândețe:

- Cum te cheamă, fetițo?

- Albă-ca-Zăpada, răspunse ea.

- Și cum de ai ajuns în căsuța noastră? o mai întrebă ei.

Atunci Albă-ca-Zăpada le spuse povestea ei de-a fir-a-păr. După ce o ascultară, fără să scape vreun cuvânt, piticii îi ziseră:

- Dacă primești să vezi de gospodăria noastră, să gătești, să faci paturile, să coși, să speli, să împletești, poți rămâne liniștită la noi și n-ai să duci lipsă de nimic.

- Da, primesc cu dragă inimă! răspunse Albă-ca-Zăpada, și de atunci rămase la ei.

În fiecare dimineață piticii plecau în munți să scoată aur și tot felul de pietre prețioase, iar seara, când se întorceau acasă, găseau mâncarea gata pregătită, pe cuptor. Peste zi, Albă-ca-Zăpada rămânea însă singurică

acasă. De aceea, piticii cei buni nu uitau niciodată s-o povățuiască: „Păzește-te de mașteră, că n-o să-i fie greu să dea de tine, dacă află că mai ești încă în viață. Nu cumva să lași pe cineva să intre-n casă!”

Între timp, împărăteasa încredințată fiind că e din nou cea mai frumoasă, acum că Albă-ca-Zăpada murise, își întrebă din nou oglinda fermecată:

Zi-mi, oglindă-oglinjoară,

Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspunse:

Frumoasă ești, Crăiasă, dar de o frumusețe rece,

Iar colo, sus în munți, la cei pitici cărunți,

Albă-ca-Zăpada de mii de ori te-ntrece!

Împărăteasa își dădu pe dată seama că vânătorul o înșelase, fiindcă știa că oglinda nu minte. Așa că începu să se frământa și să chibzuiască în ce chip putea s-o piardă pe Albă-ca-Zăpada. În cele din urmă născoci ceva: își vopsi fața și se îmbracă întocmai ca o bătrână negustoreasă.

Schimbată astfel la înfățișare, era de nerecunoscut. Maștera o porni pește cei șapte munți și, într-un sfârșit, se pomeni în fața căsuței celor șapte pitici. Bătu de îndată la ușă și strigă cu toată puterea:

- Marfă frumoasă de vânzare!

- Bună ziua, mătușică dragă, da' ce ai matale de vânzare?

- Marfă bună și frumoasă! se grăbi să-i răspundă negustoreasa. Cingători de toate felurile și culorile.

Și, vicleană, împărăteasa scoase una, împletită din mătase pestriță. „Se vede cât de colo că e o femeie de treabă, gândi Albă-ca-Zăpada, așa că n-am de ce să n-o las înăuntru, că n-o fi foc!...”

Așa că trase zăvorul, o pofti să intre și-i cumpără cea mai frumoasă cingătoare. Cum fata nu bănuia c-ar paște-o vreo primejdie, o lăsa pe bătrână să-i potrivească cingătoarea în dreptul mijlocului. Maștera însă o strânse atât de tare, încât copilei i se tăie pe dată răsufierea și leșină.

- Ei, de-acum înainte n-ai să fii tu cea mai frumoasă! - hohoti împărăteasa și plecă nespuse de mulțumită de sine.

Spre seară, când venirea piticii acasă, marele le fu surprinderea și spaima când o găsiră pe Albă-ca-Zăpada zăcând la pământ. O ridicară de joc și, văzând cât de strâns îi era mijlocul, tăiară în două cingătoarea. Fata le povesti piticilor toate câte se întâmplaseră, iar aceștia îi atraseră din nou atenția:

- Negustoreasa aceea nu era alta decât împărăteasa. Ferește-te de acum copilă, și nu lăsa pe nimeni să intre-n casă cât lipsim noi! Dacă află că mai trăiești, cu siguranță se va întoarce!

Și mare dreptate avură piticii! Căci împărăteasa nici n-așteptă să treacă bine pragul castelului că se și duse glonț la oglindă și-o întrebă:

Zi-mi, oglindă-oglinjoară,

Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspunse:

Frumoasă ești, Crăiasă, dar de o frumusețe rece,

Iar colo, sus în munți, la cei pitici cărunți,

Albă-ca-Zăpada de mii de ori te-ntrece!

Împărăteasa simți că-i pleznește țeasta de mânia care clocotea în ea. „Ei bine, de data asta mă voi strădui să născocesc ceva care n-o să mai dea greș! Ceva cu care am să-și vin de hac de-a binelea!”

Și cum la farmece n-o întrecea nimeni, meșteri mai întâi un pieptene otrăvit, apoi luă înfățișarea unei bătrâne gârbovite de ani. Când ajunse din nou la căsuța piticilor, ciocăni și zise:

- Marfă bună de vânzare, marfă bună!

- Vezi-ți de drum, tanti, că n-am voie să las pe nimeni înăuntru!

- Da' de privit, ai voie să privești, nu-i așa?...

Și scoțând înadins pieptenele otrăvit, îl tot plimba pe sub ochii copilei. Atât de mult îi plăcu pieptenuț, că Albă-ca-Zăpada se lăsă din nou amăgită și-o lăsă să intre în casă. După ce se învoiră la preț, bătrâna o momi cu cele mai dulci cuvinte:

- la vino încoa' la baba, să te pieptene, ca să fii și tu o dată pieptănată ca lumea!

Biata Albă-ca-Zăpada nu se gândi la nimic rău și se lăsă pieptănată. Dar de-abia ce-și trecu bătrâna pieptenele prin părul fetei că otrava și începu să lucreze, iar Albă-ca-Zăpada căzu de îndată la pământ.

- Acu' chiar că s-a sfârșit cu tine, frumoasa-frumoaselor!... rânji către Albă-ca-Zăpada maștera cea haină.

Spre norocul fetei însă, piticii coborâră de data asta mai repede din mină. De îndată ce o văzură pe Albă-ca-Zăpada zăcând la podea, îi scoaseră pieptenele otrăvit din păr. Cum i-l smulseră din păr, Albă-ca-Zăpada își și veni în fire, și le povesti piticilor cele întâmplare.

În dimineața următoare, piticii plecară din nou în mină. Nu înainte însă de a o povățui pe Albă-ca-Zăpada să nu deschidă ușa nimănui.

În tot acest timp, împărăteasa ajunsese la castel și își întrebă oglinda:

Zi-mi, oglindă-oglinjoară,

Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspunse:

Frumoasă ești, Crăiasă, dar de o frumusețe rece,

Iar colo, sus în munți, la cei pitici cărunți,

Albă-ca-Zăpada de mii de ori te-ntrece!

Auzindu-i spusele, împărăteasa începu să tremure de mânie. „Netrebnică asta trebuie să moară, chiar de-ar fi să plătesc moartea ei cu prețul vieții mele!” Se strecură apoi într-un beci, unde nu călca picior de om și începu să amestece tot soiul de licori într-un cazan pe care-l puse la foc. Apoi, când licoarea dădu în clocot, scufundă în ea jumătatea unui măr. Așa rămăsese mărul o parte alb, ca spuma laptelui, o parte roșu, ca sângele.

Mărul era așa de frumos, de-ți venea să-l mănânci de îndată ce-l vedeai! După ce-l termină de meșterit, maștera își vopsi fața și se îmbracă în straie de țărăncă. Maștera ajunsese din nou la casa piticilor și bătu la ușă. De data aceasta însă Albă-ca-Zăpada scoase capul pe fereastră și-i zise:

- Nu pot lăsa pe nimeni să intre! Piticii nu-mi dau voie!

- Ei, pagubă-n ciuperci! Găsesc eu mușterii! zise țărăncă. Da' până una-alta, hai de ia și tu unul, că nu-i pe bani!...

- Nici nu mă gândesc să-l iau, zise Albă-ca-Zăpada. N-am voie să iau nimic!

- Ce, te temi cumva să nu mori otrăvită?... întrebă cu viclenie țărancă. Uite, am să tai mărul ăsta în două: bucata asta roșie mănânc-o tu, iar eu am s-o mănânc pe cealaltă.

Când o văzu pe țărancă mușcând din jumătatea ei, Albă-ca-Zăpada nu mai răbdă și mușcă și ea din jumătatea roșie. Dar n-apucă să înghită decât o îmbucătură, că și căzu, fără suflare, la pământ.

Împărăteasa plecă de acolo beată de bucurie și de cum ajunse din nou la palat, își întrebă oglinda:

Zi-mi, oglindă-oglinjoară,

Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspunse:

Tu ești, Crăiasă, tu ești cea mai frumoasă!

Și de-abia atunci, când își auzi oglinda, împărăteasa își liniști pe deplin inima pizmașă.

Albă ca zăpada în racla de cleștar în faptul serii, când piticii se întoarseră acasă, o găsiră pe Albă-ca-Zăpada zăcând pe jos, fără suflare. Crezând că e moartă, o plânseră cu toții și-o jeliră trei zile încheiate.

- Nu, în adâncul cel negru al pământului n-o putem coborî! – ziseră piticii, care mai de care. Apoi construiră o raclă de cleștar și o așezară pe Albă-ca-Zăpada într-un vârf de munte. Și așa rămase Albă-ca-Zăpada multă, foarte multă vreme în sicriul ei de cleștar și nimic nu părea să-i umbrească frumusețea.

Se întâmplă odată ca un fecior de crai să treacă pe lângă acel pisc de munte și s-o vadă.

- Dați-mi mie fata din racla de cleștar, le spuse prințul de îndată ce o văzu pe Albă-ca-Zăpada, că v-oi da orice îmi veți cere.

- Nu ți-o dăm pentru tot aurul și nestematele din lume!

- Îndurați-vă rogu-vă și dați-mi-o, că de când am văzut-o, simt că nu mai pot trăi fără s-o văd în fiecare zi. Și vă asigur că o voi cinsti mereu și-o voi prețui ca pe făptura care mi-a fost cea mai dragă pe lume!

Auzindu-l cu cât patos vorbește, piticii se îndurară de el și i-o dădură pe Albă-ca-Zăpada. Feciorul de crai își chemă slujitorii, le porunci să ia sicriul în spinare și să-l urmeze. Nu făcură mai mult de câțiva pași, că una dintre slugi se împiedică de buturugă. Sicriul se zdruncină atât de tare încât, bucățica de măr pe care o înghițise Albă-ca-Zăpada îi țâșni afară din gătlej.

Apoi Albă-ca-Zăpada se ridică din raclă, ca și cum dormise doar, și privi în jurul ei:

- Vai, Doamne, unde mă aflu? strigă ea, nedumerită.

Fiul de crai se apropie de ea și i spuse, cu blândețe:

- Ești cu mine, Albă-ca-Zăpada!... Cu mine care te-ndrăgesc mai mult orice pe lume! Primește, rogu-te, să fii soția mea!

Albă-ca-Zăpada îl îndrăgi și ea de cum îl văzu, așa că primi să-i fie soție. Și făcură o nuntă mare, chemând nuntași de peste mări și țări. La nuntă o poftiră și pe maștera cea haină.

După ce s-a gătit maștera cu veșmintele ei cele mai de preț, s-a apropiat din nou de oglindă și a întrebat-o:

Zi-mi, oglindă-oglinjoară,

Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspunse:

Frumoasă ești, Crăiasă, dar de o frumusețe rece,

Iar tânăra domniță, ce de mii de ori te-ntrece!

Auzind-o, împărăteasa simți că i se face dintr-odată frică. Dar o frică atât de îngrozitoare încât nu mai știa ce să mai facă ori încotro s-o apuce.

Și de cum păși în sala tronului, și o recunoscu pe Albă-ca-Zăpada, înlemni de spaimă - rămânând țeapănă, ca o statuie.

Spaima puse de atunci stăpânire pe toată ființa ei! Din pricina asta, împărăteasa se urâtea văzând cu ochii. Odată cu trecerea anilor se făcu atât de urâtă, încât nu mai îndrăznea să se privească în oglinda ei fermecată.

Albă-ca-Zăpada, în schimb, a trăit numai în bucurie, împreună cu tânărul împărat, și dacă n-or fi murit, cu siguranță mai trăiesc și astăzi...

sfârșit

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sînziana Popescu**
Editor document .pdf: **Dan Miha**

Ilustrații, în ordine: **John Batten**, din *European Folk and Fairy Tales*, volum apărut la G. P. Putnam's Sons, New York, 1916; **Jessie Wilcox Smith**, din *A Child's Book of Stories*, carte publicată de Duffield and Company, New York, 1911 și **John B. Gruelle**, în *Grimm's Fairy Tales*, Cupples & Leon, New York, 1914

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.